

1965.

Roeiers waren we, beginnende wedstrijdroeiers en dan ook nog student. Ik ging die sport echt niet uit mijzelf doen want zo sportief was ik op m'n 18de niet. Ik moest ertoe overgehaald worden - en dat heb ik geweten, want roeien bleek wat je noemt een taaie sport. Het ergste waren daarbij de wekelijkse outdoortrainingen: anderhalf uur rennen door het donkere Amsterdamse Bos, gedeeltelijk over ruiterspaden met een vent op je rug. Spierpijn dat je daarvan kreeg! Toen ik in 1967 op weg naar een interland in Duisburg in de bus toevallig naast de even bekende als eigenzinnige skiffeur Jan Wienese zat, raakte ik als broekje met hem in gesprek, omdat ik heel gewichtig een interview van Bibeb met Johan Cruijff (in Vrij Nederland) zat te lezen. Over trainen waren Jan en ik het al snel eens: looptraining was het vreselijkste dat er was. Bij het eerste van Ajax, dat de looptrainingen van Cees Koppelaar in die tijd vaak deed in het Amsterdams Bos, zag je Cruijff dan ook langs de kant staan...

Wienese: 'Je kunt beter gaan fietsen, dat is veel lekkerder en als training even goed - waarom word je geen lid van Olympia?'

Zelf reed hij toen regelmatig met een bekende amateur, Daan Holst.

Zo gezegd, zo gedaan. Dat najaar werd ik met m'n roeimakker Paul Veenemans lid van Olympia, kreeg voor 25 gulden per kwartaal een leenfiets met vast verzet onder m'n kont, en leerde rond het Olympisch Stadion de techniek

Le Champion, ervaringen van een buitenstaander

Eymert van Manen

van het fietsen van Olympia-voorzitter Bram Koopmans, die daarbij als generaal De Gaulle in het open dak van z'n Mercedes 300SL aan de beginnertjes bevelen stond uit te delen. We reden onze eerste nieuwelingen-koersjes op het klinkercircuit in polder De Eendracht. Paul vond die vier haakse bochten zo eng dat hij het liefst op kop reed en vaak won; ik had minder talent zodat de naar Midalgan riekende Amsterdammertjes van plm. 14 jaar mij om de oren vlogen.

Ook reden we met een paar roeiers vaak een rondje Bloemendaal met de Molengroep van Peter Post. Echte wielrenners noemden ons echter besmuikt 'uitslovers' omdat wij al op kop sleurden terwijl zij nog ouwehoerend aan het inrijden waren, en zij ons vervolgens op de terugweg in een paar sprintjes op afstand reden. Dit was dus niet een sport waarin we even beroemd zouden worden als Wienese...

Toch zit ik op m'n 71-ste nog steeds wekelijks een paar keer op de fiets, en dat is ten dele te danken aan Le Champion, en met name aan Cees Lansbergen.

Het koersen hield voor mij dus snel op - het bleek bovendien moeilijk te combineren met de steeds zwaarder wordende roeittrainingen, want inmiddels zaten we in de selectie voor de OS in Mexico (1968). Wel lieten we ons door Ko in de Reggestraat onze eerste Zieleman aanmeten, nog met vast verzet en zo goedkoop mogelijk afgemonteerd. Het feit dat ik m'n fiets voor de jaarlijkse onderhoudsbeurt niet schoongemaakt afleverde, ontlokte Ko de constatering: 'Meneer is student, en die houden niet van vuile handen'.

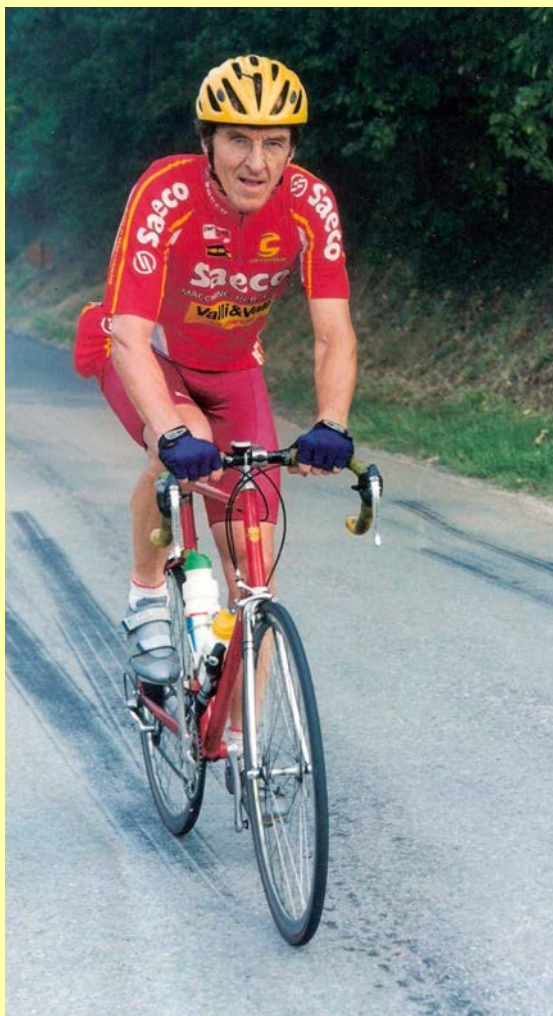
Tezelfdertijd begonnen we met een groepje jaarlijks in september een lange tocht naar een plaats aan de Middellandse Zee te rijden. Veenemans was daar in 1966 al mee begonnen door met Kwee naar de WK roeien in Bled te fietsen, in 1974 reden we in vier dagen naar de WK in Luzern. De jaren daarna volgden o.a. Nice, Cannes, Genua, Milaan, Turijn t/m vorig jaar Boedapest.

Later bleek (volgens wijlen Aandewiel Sr.) overigens dat Ko mij een gemoffeld voormalig baanframe had aangesmeerd in plaats van een door zijn vader op maat gesmede fiets...

In lente en zomer reden we afhankelijk van de wind regelmatig rondjes Bloemendaal, Oosthuizen, Loosdrecht of Leimuiden, en in de winter begonnen we iedere donderdag warempel een wekelijkse ronde van plm. 14 km te rennen in het Amsterdamse Bos - ongewild stonden we zo aan het begin van een nieuwe hype: joggen.

Ook reden we ter voorbereiding van die tocht eind augustus een jaarlijks rondje IJsselmeer - tegen de klok in over de oude dijken plm. 320 km op 1 dag.

Eén van de eerste keren werden we met dat groepje halverwege de Afsluitdijk met een harde zuidwester tegen ingehaald door een eenzame stamper op een lichte sportfiets met bagagedrager: Luc Schipper. Hij bleek lid te zijn van Le Champion, was omstreeks die tijd clubkampioen en scheen tegen de 40.000 km per jaar te rijden. We stonden versteld; terwijl wij tegen het eind van de middag in Den Oever nog een kop koffie en een broodje kroket gingen halen, beukte hij onverstoord door naar Zaandam.

Dat was mijn allereerste kennismaking met Le Champion.

Het moet in 1970 of 1971 zijn geweest dat we Le Champion pas echt ontdekten door onze eerste Ronde van Noord Holland te rijden. Daar in Zaandam liep ik Cees ook voor het eerst persoonlijk tegen het lijf. Zo'n vijf jaar later liep ik m'n eerste halve marathon van Egmond - dat vreselijke lopen werd ineens de manier om in de winter in vorm te blijven voor fietsen in de zomer.

En Egmond werd voor mij onontkoombaar Cees: op zijn volstrekt eigen, ogenschijnlijk ietwat slome manier de rots in de branding van Le Champion. Maar ondanks zijn vriendelijke aandringen, lid worden van Le Champion, dat was niks voor ons: je deed niet voor niets aan wat toen 'ongeorganiseerde sportbeoefening' werd genoemd?

De echte kennismaking volgde in 1978 toen we met een Champion-groep meededen aan Parijs - Roubaix. Onvergetelijk. Ik geloof dat ik toen ook lid werd van Le Champion - wat ik (schande) na een paar jaar liet verlopen door m'n contributie niet te betalen.

We reden met Cees als leidsman in een touringcar naar Chantilly, sliepen in Château de Montvillargenne, en moesten vreselijk vroeg uit de veren om de kasseienrit in een vroege groep te kunnen starten. Omdat onze fietsen bij de start zoek bleken, konden we in het donker 'pas' om kwart over 6 vertrekken.

We reden als gekken tussen de met familie volgepropte volgauto's door, want m'n vriend Kwee was in bloedvorm, doordat hij die winter was gestopt met roken en ook was begonnen met lopen.

Ik schreef er op maandag 22 mei 1978 een artikel over in De Volkskrant, waaruit ik alleen de volgende passage citeer: "In Ville St. Paul (even ten noorden van Parijs) verzamelden zich rond 3500 fiets-enthousiasten - op weg naar de 'hel van het noorden', onder hen zeker 800 Nederlanders, in Franse bewoordingen een 'Horde de Bataves'.

Vanuit Amsterdam e.o. vertrok zaterdag jl. onder leiding van toerclub Le Champion (meer dan 2000 leden) een bus met 130 Batavieren. Een schoolreisje voor volwassenen, waaronder een grote groep brandweerlieden van een onblusbare olijfheid.”

De vrolijke groep Mokumse brandweerlieden waarmee we van start gingen, reden we al gauw los. Met zwaar verzet - advies van Hennie Kuiper - op tubes over de gelukkig droge kasseien kwamen we zonder ook maar 1 keer lek te rijden al om plm. half 2 aan de meet. Het klinkt na zoveel jaren een beetje opschepperig, maar we moesten eindeloos en met kramp in beide benen wachten tot de bus van Le Champion zo gevuld was, dat we weer terug konden keren naar Amsterdam. Moser had Parijs – Roubaix een week tevoren over dezelfde route in 7 uur 12 minuten en 24 seconden gewonnen; wij deden er krap een half uur langer over.

Datzelfde jaar liep ik in het najaar m'n eerste marathon, die van Maastricht in 3.12.58: ik begon het lopen onder de knie krijgen, en zelfs leuk te vinden.

Niet lang daarna kwam ik dus misschien niet geheel toevallig bij de importeur van Nike te werken, en werden we via Cees hoofdsponsor van de halve marathon van Egmond, waar ik vrijwel ieder jaar aan meedeed, gaandeweg als training voor de marathon van Rotterdam die ik begin 80-er jaren vanuit Nike mede organiseerde en twee keer liep.

Het moet enige jaren later zijn geweest dat Cees mij op kantoor in Zaandam met zijn lijkige maar uiterst vriendelijke stem belde: hij wilde een afspraak om een nieuw initiatief met me te bespreken. Als succesvol jong loop-merk werden we natuurlijk steeds vaker benaderd en wezen we veel aanvragen af, maar iemand als Cees kon je eenvoudigweg niet weigeren. Tijdens de bespreking presenteerde hij z'n plan: de Dam tot Damloop.

Aangezien ik het hart nogal op de tong heb, reageerde ik spontaan: "Cees, wat een idioot en kansloos idee!"

Cees was echter niet van z'n stuk te krijgen. Hij had al contact met de respectievelijke burgemeesters, en de IJ-tunnel was geen probleem, maar juist een leuke uitdaging. Het was alleen nog niet zeker of de finish op de Dam in Amsterdam kon - zo niet, dan werd de route gewoon omgedraaid. En hij wilde ons, d.w.z. Nike per se als sponsor hebben. Als we er niet in geloofden, dan vond hij zo een ander. Tegenover deze charmante hardnekkigheid had ik geen verweer: na enig intern overleg werden we meteen sponsor van de eerste Dam tot Damloop, en van vele edities daarna. Moraal van dit verhaal: zonder mensen als Cees krijg je niets voor elkaar, en was Le Champion nooit geworden wat het nu nog steeds is – Le Champion, bedankt en gefeliciteerd met jullie 50-jarig bestaan!

